

Odgovor na Jobovo pitanje

*„Kad umre čovjek, zar uskrsnut' može?“
Job 14: 14*

Nijedna tema nije od univerzalnijeg interesa od one sadržane u ovom nametnutom pitanju koje je postavio Job. U normalnim okolnostima nitko ne želi umrijeti, no svi shvaćaju da, što se tiče ljudskog predviđanja, smrt čeka svakog člana čovječanstva. Stoga je pitanje u srcima svih i na usnama mnogih postoji li život nakon smrti.

Ljudi su kroz stoljeća, u svojoj tuzi zbog smrti svojih voljenih i u sigurnosti vlastitog konačnog sloma pred velikim neprijateljem, smrću, osmislili sve vrste filozofija kako bi umirili svoje strahove i porekli stvarnost onoga što je tako tragično jasno. Usvojili su uvjerenje da smrt nije ono što se čini; da je to sredstvo kojim ljudi ulaze u drugo i uzvišenije područje života ili, u nekim slučajevima, u stanje vječne muke.

Gdje su mrtvi? Što se događa kada osoba umre? Jesu li mrtvi življi od živih? Tisućama godina prije, pravednik Job postavio je pitanje riječima citiranim u našem uvodnom stihu: „Kad umre čovjek, zar uskrsnut' može?“ Ovdje je Božji prorok govorio u ime milijardi onih koji su oplakivali gubitak svojih voljenih i koji su se i sami, zajedno sa svim čovječanstvom, bojali dolaska sigurne smrti.

Job je imao osobno i životno zanimanje za odgovor na svoje pitanje, jer je upravo zamolio Boga da mu dopusti da umre. (Job 14: 13). Job nije bio umoran od života, već je bio iscrpljen patnjom do te mjere da se pitao isplati li se život u takvim uvjetima. Jakov je napisao: „Za postojanost Jobovu čuste.“ (Jakovljeva 5: 11). Jobu je bilo potrebno strpljenje, jer je Bog dopustio da ga snađu teške nesreće. Njegova stada, krda i obitelj bili su uništeni. Izgubio je zdravlje i obolio od odvratne kožne bolesti koja mu je prekrila cijelo tijelo. Napokon se njegova žena okrenula protiv njega i rekla: „Prokuni Boga i umri!“ Job 2: 9

Job, međutim, nije imao namjeru proklinjati Boga. Vjerovao je Bogu iako nije razumio zašto je dopušteno da toliko pati. Razumljivo je da je tražio oslobođenje od patnje ako je to Božja volja, pa se molio: „O, kad bi me htio skriti u šeolu, zakloniti me dok srdžba ti ne mine, dati mi rok kad ćeš me se spomenuti!“ Job 14: 13

Nakon što je tako zamolio Boga da mu dopusti da umre, Job je razmišljao o pitanju što bi bilo ako bi Bog uslišio njegovu molitvu i dopustio mu da ode u smrt. Stoga je upitao, riječima našeg uvodnog teksta: „Kad umre čovjek, zar uskrsnut' može?“ Job je upitao sa stajališta vlastitog iskustva i osjećaja. Pa ipak, jer je Božji prorok, njegove su riječi božanski nadahnute, pa znamo da je pitanje o životu nakon smrti sročio na način koji je u skladu s istinom Božje Riječi o toj temi.

Važno je primijetiti da Job nije pitao: „Ako čovjek umre, je li življi nego ikad?“ Niti je pitao: „Ako čovjek umre, znači li to da je otišao u raj ili na mjesto mučenja?“ Job je znao da je čovjek mrtav kada umre, pa je pitanje koje je postavio bilo: „Kad umre SVIBANJ – LIPANJ 2026

čovjek, zar uskrsnut' može?“ Time nam se skreće pozornost na veliku temeljnu istinu Biblije da život nakon smrti ovisi o vraćanju mrtvih u život. Postoji nada u život nakon smrti, ne zato što nema smrti, već zato što je Bog obećao da će upotrijebiti svoju moćnu snagu da vrati mrtve u život. Job je vjerovao da će ga Bog kasnije vratiti u život ako mu se dopusti da umre kako bi izbjegao daljnju patnju. Rekao je: „Čekao bih te sve dane vojske svoje [u smrti] dok ne bi došao da mi smjenu dadeš [iz smrti u život]. Zvao bi me, a ja bih se odazvao: zaželio si se djela svojih ruku.“ Job 14: 14, 15

Nada uskrsnuća

Upravo je tu nadu u uskrsnuće imao Job, a koja je tako jasno i s tako utješnom sigurnošću iznesena u Novom zavjetu. Apostol Pavao napisao je: „Doista, po čovjeku smrt, po Čovjeku i uskrsnuće od mrtvih!“ (1. Korinćanima 15, 21). U ovom tekstu, savršeni „čovjek“ Adam prestupio je božanski zakon i navukao na sebe i svoje potomstvo kaznu smrti. Savršeni „čovjek“ Isus zauzeo je grešnikovo mjesto u smrti i tako omogućio oslobođenje Adamovog roda od smrti putem uskrsnuća. To je ono što je Pavao mislio kada je napisao: „Plaća je grijeha smrt, a dar Božji jest život vječni u Kristu Isusu, Gospodinu našem.“ Rimljanima 6: 23

Čemu zbunjenost?

Osnova za veliki dio zbunjenosti oko života nakon smrti nastala je u Edenskom vrtu. Bog je rekao Adamu: „Sa stabla spoznajе dobra i zla da nisi jeo! U onaj dan u koji s njega okusiš, zacijelo ćeš umrijeti!“ (1. Mojsijeva 2: 17). Kasnije je Sotona, govoreći preko zmije, pitao Evu o tome: „Zar vam je

Bog rekao da ne smijete jesti ni s jednog drveta u vrtu?” Eva je potvrdila ono što je Bog rekao, uključujući i njegovu izjavu da će smrt biti kazna za neposlušnost. 1. Mojsijeva 3: 1-3

Tada je Sotona, odgovarajući Evi, rekao: „Ne, nećete umrijeti.“ (1. Mojsijeva 3: 4). To je bilo očito poricanje onoga što je Stvoritelj rekao. Zapravo, Sotona je optužio Boga da laže kada je rekao da će smrt biti kazna za neposlušnost. Moguće je da je Sotona vjerovao da na neki način može osujetiti božansku namjeru izricanja smrtne kazne nad čovjekom. Ako jest, ubrzo je otkrio da su napori da to učini uzaludni, jer je čovječanstvo počelo umirati.

Međutim, Sotona nije priznao da nije u pravu. Umjesto toga, počeo je, preko ljudskih posrednika, širiti laž da smrt nije ono što se čini, da nema smrti. U mjeri u kojoj je mogao navesti ljude da u to povjeruju, dokazao bi da je rekao istinu kada je Evi rekao: „Ne, nećete umrijeti“; samo će ti se činiti da umireš, a kada ti se čini da umireš, bit ćeš življa nego ikad.

Isus je rekao za Sotonu: „On je lažac i otac laži.“ (Ivan 8: 44). Drugim riječima, Sotona je otac prve laži, i to je bila najrazornija i najdalekosežnija laž koja je ikada izrečena. Ova laž, koja proizlazi iz Edenskog vrta, iskvarila je Istinu o smrti u umovima ljudi svih naroda i religija; dok je u Istinu, kako ju je Bog izrazio u izjavi „Sigurno ćete umrijeti“, vjerovao relativno mali broj ljudi.

Laž o „odvojenom entitetu“

Svima je bilo očito da ljudsko tijelo umire i vraća se elementima. Sotona je znao da glede toga ne postoji

način da prevari ljude. Stoga je počeo širiti ideju da postoji nešto unutar ljudskog organizma što je odvojeno od tijela, entitet koji izlazi iz tijela kada ono umre i nastavlja živjeti. U krugovima koji se izjašnjavaju kao kršćani, to nedefinirano nešto naziva se „besmrtnom dušom“.

Drevni Egipćani su se držali ovog gledišta. Kasnije su ga usvojili grčki i rimski filozofi. Nakon što su apostoli usnuli u smrti, poganski filozofi su ga uveli u kršćansku crkvu. Iako je opisana na različite načine, ova teorija da u čovjeku postoji nešto što ne može umrijeti, stoga da nema smrti, bila je uobičajeno uvjerenje većine religioznih ljudi, kršćana i nekršćana.

Biblija pokazuje da je ova misao bila raširena među mnogima čak i u vrijeme kralja Salomona, i nalazimo ga kako se bori protiv ove zablude Istinom. Napisao je: „Jer zaista, kob ljudi i zvijeri jedna je te ista. Kako ginu oni, tako ginu i one; i dišu jednakim dahom, i čovjek ničim ne nadmašuje zvijer, jer sve je ispraznost. I jedni i drugi odlaze na isto mjesto; svi su postali od praha i u prah se vraćaju. Tko zna [tko može dokazati] da li dah ljudski uzlazi gore, a dah zvijeri silazi dolje k zemlji?“ Propovjednik 3: 19-21

Kako jasno Salomon iznosi Božju Istinu, potvrđujući da su u smrti čovjek i životinja jednaki, da svi imaju jedan dah ili „duh“ kako je ista hebrejska riječ prevedena u Propovjedniku 3: 21. Nakon što je tako iznio Istinu, pita: „Tko zna [tko može dokazati drugačije]?“ Očito je znao da su se okolni poganski narodi držali Sotonine laži da nema smrti, da dok tijelo umire, postoji „duh“ koji ide „gore“ i nastavlja živjeti. Međutim, Salomon pokazuje da to nije istina. On radije kaže da su u smrti čovjek i životinje

jednaki. Čovjekova nadmoć je u činjenici da je Bog obećao vratiti mrtve ljude u život u uskrsnuću, ali nije obećao da će to učiniti za niže životinje.

„Besmrtna duša“ nije biblijski izraz

Izraz „besmrtna duša“ ne pojavljuje se nigdje u Bibliji, niti Sveto pismo i izdaleka uči da zaseban entitet prebiva unutar ljudskog tijela i odlazi živjeti negdje drugdje kada tijelo umre. Prva upotreba riječi „duša“ u Bibliji je u 1. Mojsijevoj 2: 7. U ovom stihu nam je rečeno da je Bog stvorio čovjeka od „praha zemaljskog i u nosnice mu udahne dah života. Tako postane čovjek živa duša.“

Primijetite da stih kaže da je čovjek „postao“ živa duša, a ne da „ima“ dušu. „Živa duša“ je jednostavno živo biće ili živo stvorenje, koje, kako ovaj tekst otkriva, proizlazi iz sjedinjenja daha života s organizmom ili tijelom. Tijelo nije duša. Dah života nije duša. Kada, božanskom moći, dah daje život tijelu, kombinacija to dvoje rezultira „živom dušom“.

Salomon je rekao da čovjek i zvijer imaju jedan dah, i bio je u pravu. Što se tiče ljudi i nižih životinja uništenih u Potopu, čitamo: „Izgiboše sva bića što se po zemlji kreću: ptice, stoka, zvijeri, svi gmizavci i svi ljudi. Sve što u svojim nosnicama imaše dah života – sve što bijaše na kopnu – izgibe.“ 1. Mojsijeva 7: 21, 22

Budući da životinjska stvorenja žive istim „dahom života“ koji omogućuje čovjeku život, životinje su također „žive duše“. Ova važna istina skrivena je od površnog čitatelja Biblije zbog nedosljednosti prijevoda. Na primjer, u 1. Mojsijevoj 1: 24 piše: „I reče Bog: ‘Neka zemlja izvede živa bića, svako

prema svojoj vrsti: stoku, gmizavce i zvjerad svake vrste!' I bi tako." U ovom tekstu izraz „živo biće“ prijevod je upravo istih hebrejskih riječi kao one koje su prevedene kao „živa duša“ u 1. Mojsijevoj 2: 7, gdje se govori o Adamu - riječi „stvorenje“ i „duša“ prijevodi su hebrejske riječi „nefeš“. Budući da su prevoditelji nastojali uspostaviti razliku između čovjeka i životinja, što Sveto pismo ne opravdava, koristili su riječ „stvorenje“ kada se govorilo o nižim životinjama, a „duša“ kada se tekst odnosio na čovjeka. Nije ni čudo što je Salomon napisao: „Kako jedno umire, tako umire i drugo.“

Ispravnu misao jasno je iznio Salomon, koji je, opisujući što se događa kada čovjek umre, napisao: „I vrati se prah u zemlju kao što je iz nje i došao, a duh se vrati Bogu koji ga je dao.“ (Propovjednik 12: 7). Jednostavna Istina iznesena u ovom tekstu zbunjuje mnoge zbog pogrešnog shvaćanja riječi „duh“. To je prijevod hebrejske riječi „ruah“, koja jednostavno znači „dah“ ili, kao u ovom slučaju, nevidljiva sila života.

Ovaj tekst ni izdaleka ne sugerira da kada čovjek umre postoji svjesni entitet koji bježi iz njegovog tijela i biva uznesen Bogu na nebo. Riječ „povratak“ korištena u gornjem tekstu isključuje mogućnost takvog tumačenja. Tijelo se vraća u prah jer je iz praha i nastalo. Ako je „duh“ bio zaseban entitet koji se vratio Bogu, to bi značilo da je prethodno prebivao s Bogom i da mu je bilo dopušteno da privremeno dođe na zemlju kako bi nastanio ljudsko tijelo. Kako bi nerazuman bio takav zaključak!

Koliko je, međutim, Salomonova definicija smrti u skladu s činjenicama iznesenim u Bibliji o ljudskoj živoj duši ili biću. Kad se tijelo i dah vrate svojim

izvornim izvorima, živa duša ili biće više ne postoji. Umrla je, a smrt je kazna za grijeh. Ezekiel 18: 4 jednostavnim riječima izjavljuje: „Onaj koji zgriješi, taj će umrijeti.“

Smrt nazvana „snom“

Budući da je Bog obećao vratiti mrtve ljude u život, Biblija one koji su umrli naziva spavajućima. Ovu važnu biblijsku istinu Isus ističe kada spominje smrt Lazara, brata Marte i Marije. Rekao je svojim učenicima: "Lazar, prijatelj naš, spava." Učenici su mislili da Isus govori o prirodnom snu, pa im je otvoreno rekao: "Lazar je umro." Ivan 11: 11-14

Ovdje je Isus iznio jedno od osnovnih učenja Božje Riječi. Lazar je bio mrtav, ali je također i „spavao“. Kad je Bog rekao Adamu da će neposlušnost rezultirati smrću: „Sigurno ćeš umrijeti“, mislio je na izumiranje života. Ovo izumiranje života bilo bi trajno da nije bilo činjenice da Bog još uvijek voli svoja ljudska stvorenja i osigurao im otkupljenje darom svog voljenog Sina da bude Otkupitelj i Spasitelj čovječanstva od smrti. Ivan 3: 16, 17; 1. Timoteju 2: 3-6

Isus je dao svoje „tijelo“, svoju čovječnost, kao „otkupninu [grčki: odgovarajuća cijena] za sve“, „za život svijeta“. (Ivan 6: 51). Neposlušnost savršenog čovjeka Adama donijela je grijeh i smrt svim njegovim potomcima. Božja pravda zahtijevala je „život za život“, smrt savršenog čovjeka Isusa - kako bi se nadoknadila neposlušnost i smrtna kazna izrečena Adamu. Isusova smrt osigurala je „otkupninu“ ili odgovarajuću cijenu za Adama. Posljedično, Isus je „milošću Božjom okusio smrt za svakog čovjeka“. (2. Mojsijeva 21: 23; Rimljanima 5:

12-19; Hebrejima 2: 9). Tako je osigurano plaćanje kazne, osude smrti, koja je izrečena protiv Adama i njegovog roda. Iako su svi nastavili umirati, zbog otkupljenja koje je pruženo kroz Krista Isusa, doći će do buđenja mrtvih. Stoga Biblija koristi izraz „san“ da opiše njihovu međuodsutnost života.

Oni koji spavaju nisu svjesni vanjskog svijeta, kao ni oni koji su mrtvi. Ništa ne vide, ništa ne čuju, ništa ne znaju. Biblija kaže: „Živi barem znaju da će umrijeti, a mrtvi ne znaju ništa.“ (Propovjednik 9: 5). Oni koji spavaju mogu se probuditi; tako se i oni koji „spavaju“ u smrti mogu i hoće probuditi. Kao što je Isus rekao za Lazara: „Idem probuditi ga.“ (Ivan 11: 11). Svi koji spavaju u smrti, božanskom će se moći probuditi u jutru novog zemaljskog dana. Zato čitamo: „Večer donese suze, a jutro klicanje.“ Psalam 30: 5

Utješena Marta

Isus i mala obitelj u Betaniji - Marija, Marta i Lazar - bili su posebni prijatelji. Kad se Lazar razbolio, Isus i njegovi učenici bili su prilično daleko od Betanije. Sestre su poslale Isusu vijest o Lazarovoj bolesti, ali on nije odmah otišao k njima. Čekao je dva dana. Isus je tada objavio da je Lazar umro i da spava te da će ga „probuditi“. Ivan 11: 1-15

Marta je izašla u susret Isusu dok se približavao njihovom domu. Nježno ga je ukorila i rekla: „Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro.“ (Ivan 11: 21). Marta je bila slomljenog srca i ovo je bila izvrsna prilika da je Isus utješi, što je i učinio. Koje je umirujuće riječi Učitelj uputio Marti u njezinoj velikoj potrebi? Je li joj Isus rekao, kao što se često govorilo u sličnim okolnostima: „Marta, tvoj brat nije

stvarno mrtav, samo je odbacio svoju vanjsku ljusku, svoje tijelo“? Je li rekao da je pravi Lazar živiji nego ikad? Je li Isus rekao Marti da je vrlo vjerojatno „duša“ Lazarova lebdi u blizini? Je li rekao: „Marta, nema smrti“?

Isus nije rekao ništa od toga. Prethodno je rekao svojim učenicima: „Lazar je umro“, i sada ne bi proturječio toj istini govoreći Marti da je njezin brat živiji nego ikad. Ono što je rekao da utješi Martu bilo je u skladu sa svjedočanstvom cijele Božje Riječi. Znajući da je Lazar doista mrtav, rekao je Marti: „Uskrsnut će brat tvoj!“ Ivan 11: 23

Marta nije bila sigurna što te riječi znače. Znala je da je Isus probudio druge iz sna smrti i rekla je Isusu: „Što god zaišteš od Boga, dat će ti“, ali nije bila sigurna hoće li Isus u to vrijeme tražiti od Boga da probudi njezina brata iz sna smrti. Odgovorila je: „Znam da će uskrsnuti o uskrsnuću, u posljednji dan.“ Ivan 11: 22, 24

Marta je bilo jasno da će doći do općeg uskrsnuća svih mrtvih i da će se tada Lazar probuditi iz sna smrti. Bila je upoznata s obećanjima zabilježenim u Starom zavjetu i s poštovanjem i vjerom je obraćala pažnju na Isusova učenja, pa je znala da postoji slavna nada uskrsnuća za cijelo čovječanstvo. Marta je također razumjela da će se opće uskrsnuće dogoditi u „posljednji dan“. Posljednji dan nije „sudnji dan“, kako su mnogi pretpostavljali. Riječ „dan“ u ovom slučaju odnosi se na razdoblje, vrijeme u velikom Božjem planu za otkupljenje i spasenje čovječanstva od grijeha i smrti.

U Božjem planu spasenja postoje različita vremenska razdoblja ili doba, i prije i poslije Prvog

Kristova dolaska. To su bila pripremna doba u kojima je Bog odabrao i pripremio one koji će surađivati s Isusom u završnom razdoblju božanskog uređenja, dobu Božjeg pravednog kraljevstva, pod Kristovom vlašću. (Jeremija 23: 5; Matej 6: 10). Tada će Božji plan dosegnuti svoje ispunjenje buđenjem mrtvih i vraćanjem savršenstvu života svima koji vjeruju i slušaju zakone Kristova kraljevstva.

Marta je znala za ovo posljednje doba ili posljednji dan u Božjem planu i da će se njezin brat i svi koji su umrli tada probuditi iz sna smrti. Međutim, Marta nije znala je li Isus to mislio kada je rekao: „Tvoj brat će ponovno živjeti“, niti joj je Isus izravno objasnio koje su bile njegove neposredne namjere. Umjesto toga, odgovorio je: „Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada.“ (Ivan 11: 25, 26). Predstavljajući se kao „uskrsnuće i život“, Isus je pokazao da je on onaj koji će probuditi sve mrtve u posljednji dan. Zatim će, tijekom kraljevstva, dati vječni život svima koji će postati poslušni Božjim načelima i koji će u to vrijeme svim srcem vjerovati u njega.

Nakon što je uvjerio Martu u buđenje čovječanstva u uskrsnuću, Isus ju je upitao: „Vjeruješ li u ovo?“ Marta je odgovorila: „Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji.“ (Ivan 11: 26, 27). Marta je ispravno razumjela da će Krist, ili Mesija obećanja, biti poslan u svijet da spasi čovječanstvo od smrti i da će se to postići buđenjem svih onih koji spavaju u smrti. Vjerovala je da je u Isusu „uskrsnuće i život“.

Probuđeni Lazar

Nakon što je Marta priznala svoju vjeru u Isusa kao Mesiju i u njegovu sposobnost da mrtve oživi, vratila se kući i zamolila Mariju da pođe s njom u susret Isusu, što je ona i učinila. Isusovo srce bilo je dirnuto ovim prizorom tuge i velikog gubitka, te je, zajedno s ostalima, i on plakao. Zatim je zatražio da ga odvedu do groba gdje je Lazar bio pokopan. Ivan 11: 28-35

Stojeći kraj groba, Isus je zamolio da se kamen ispred ulaza odvali. Tada je Marta prosvjedovala. Prije je ispovijedila vjeru da Isus može vratiti njezina brata u život, ali sada se zapitala i rekla Isusu: „Gospodine, već zaudara. Ta četvrti je dan.“ (Ivan 11: 39). Isusu to nije bilo važno. Spremao se pokazati preko Lazara što će se u konačnici postići božanskom moći za sve koji su umrli, a tamo gdje božanska moć djeluje, nije važno je li osoba mrtva četiri dana ili tisućama godina; život se može vratiti. Onaj koji je prvenstveno kao Božji instrument stvorio život, sposoban je obilno vratiti život.

Stojeći pred otvorenim grobom i nakon prikladne molitve, Isus je povikao jakim glasom: „Lazare, izlazi!“ (Ivan 11: 43). Zanimljivo je primijetiti što izvještaj ne kaže. Ne kaže o Lazaru da je otišao u nebo i vratio se. Lazar nije otišao u nebo. Ne kaže da je otišao u ponor vječnih muka i da je oslobođen muka. Ne postoji ponor vječnih muka.

Zapis kaže da je Isus, kada je povikao: „Lazare, izlazi... onaj koji je bio mrtav izašao.“ Lazar, „onaj koji je bio mrtav“, bio probuđen iz sna smrti. Oslobođen svoje grobne odjeće, Lazar se pomiješao i ponovno ujediniio sa svojom obitelji i prijateljima kao i prije. Vraćen u život, nije bio ni utvara ni duh. Bio je isti

Lazar kao i prije. Bio je sretan što je ponovno živ, a njegova obitelj bila je sretna što im se vratio.

„Ne čudite se“

U jednoj prošloj prigodi, govoreći o uskrsnuću mrtvih, Isus je rekao: „Ne čudite se tome jer dolazi čas kad će svi koji su u grobovima, čuti njegov glas. I izići će: koji su dobro činili – na uskrsnuće života, a koji su radili zlo – na uskrsnuće osude.“ (Ivan 5: 28, 29) Ovdje smo uvjereni da će, kao što je Lazar bio pozvan iz groba, tako i svi mrtvi biti pozvani u vrijeme općeg uskrsnuća.

Primjećujemo da Isus ovdje također govori o dvije opće klase u uskrsnuću - onima koji su činili dobro i onima koji su činili zlo ili nisu činili dobro. Oni koji su činili dobro nazivaju se u stihu 24 „vjernicima“ sadašnjeg doba. Oni neće doći na budući sud, jer uspješno prolaze svoju kušnju u sadašnjem životu. Čineći „dobro“ vjerujući i vjerno slijedeći Isusove stope, dokazano su dostojni biti pozvani iz smrti u uskrsnuće „života“. Oni koji se tako nisu pokazali dostojnima, probuđeni su iz smrti i dolaze na sud, jer će se njihovo buđenje dogoditi tijekom tisućgodišnjeg sudnjeg dana svijeta. Djela apostolska 17: 31; 2. Petrova 3: 8; Otkrivenje 20: 6

Grčka riječ prevedena kao „*sud*“ u Ivanu 5: 29 je „*krisis*“. Svi koji se sada ne pokažu dostojnima života suočit će se s krizom kada se probude iz sna smrti. Naravno, tada će biti potpuno prosvijetljeni glede uključenih pitanja. Bit će im dana prilika, na temelju potpunog razumijevanja, da prihvate život koji im je dan kroz Krista i da se pokoravaju zakonima njegovog pravednog kraljevstva, koje će tada kontrolirati djelovanje cijelog čovječanstva. Ako

prihvate i poslušaju, bit će vraćeni savršenstvu ljudskog života i živjet će vječno. To će biti njihovo potpuno uskrsnuće. Ako ne prihvate i ne poslušaju, bit će vraćeni u smrt. O tome je Petar rekao da će oni koji ne poslušaju „biti potpuno iskorjenjeni“ iz naroda. Djela apostolska 3: 23

Vjernici ovog doba, koji su se pokazali dostojnima živjeti i vladati s Kristom, izaći će u uskrsnuću u „slavu, čast i neraspadljivost“ (Rimljanima 2: 7). Besmrtnost se stoga ne vidi kao urođena osobina čovjeka, već kao slavna nagrada ponuđena onima koji su spremni patiti i umrijeti s Isusom kako bi mogli živjeti s njim. Kao sunasljednici s Isusom u njegovom kraljevstvu, oni će također biti susudci s njim tijekom tog sudnjeg razdoblja. 1. Korinćanima 6: 2; Otkrivenje 3: 21; 5: 10

Kakvo li će ovo biti sretno ispunjenje Božjeg plana! Vladavina grijeha i smrti, koju je donio Adamov prijestup u Edenu, neće trajati vječno. Svi koji su umrli tijekom ovog dugog razdoblja plača bit će probuđeni i dobit će osobnu priliku da se pokoravaju Božjim zakonima i žive vječno na zemlji.

Ovo je slavna nada za čovječanstvo, a Božji prorok David to simbolično i lijepo iznosi. Citiramo: „Nek’ se govori među poganima: ‘Jahve kraljuje!’ Svijet on učvrsti da se ne pomakne, narodima pravedno upravlja. Raduj se, nebo, i kliči, zemljo! Neka hući more i što je u njemu! Nek’ se raduje polje i što je na njemu, neka klikće šumsko drveće. ... Dolazi suditi zemlji. Sudit će svijetu u pravdi i narodima u istini svojoj.“ (Psalmi 96: 10-13). Doista, postoji život nakon smrti, jer će božanskom snagom mrtvi biti vraćeni u život. To je velika nada koja nam se pruža u Božjoj Riječi.